

--

diena greit baigsis
aš tave bučiuoju
kaip vėjas ežero paviršių
tik nežinau, kuo tu pavirsi
po šito bučinio, mieloji
tik nežinau, kuo aš pavirsiu

diena greit baigsis
miestas nakčiai juodą kilimą paklojo
tik nežinau, ar juo ateis naktis
kas juo ateis, mieloji?

diena greit baigsis
– vienas bučinys –
ar juos skaičiuoji?

esi banguojantis vanduo
esu akmuo į vandenį, mieloji

Ledynmetis

Tau išėjus daiktai į žiemos miegą panyra.
Tarytum apmiršta visa, kas gyva.

Ir mano pirštai, negrabūs, mėgina
išsikibti į tylą. Ateina vakaras.

Išaušta rytas. Tarytum aklas
krentu žemyn.

Krentu žemyn kaip angelas šviesos
Arba meteoritas. Krentu žemyn.

Krentu. Ateina vakaras.
Šviesa nutyla.

Jausmų ledynmetis.
Neandartaliečio rytas.

--

„Kūno žiburys yra akis“ (Mt 6, 22a)

nepasiduok sapnams ir neieškok sapnų
nes jie ateina
ateina ne po vieną, ne po du –
būriais, lyg karas vakar būtų prasidėjęs
saulėlydis, raudonas vėjas
ir fronto linija artėjanti
(nors iki šiol matei ją tiktai atlase)

Šventasis Jonas seka viską atidžiai iš Patmo
Šventasis Jonas tau pasako:

„nepasiduok sapnams ir neieškok sapnų
nes sapnas, sapnas, mano broli,
aklas“

priešpaskutinis teismas

oras, pritvinkęs grėsmės
nereikšmingi teisėjų veidai
sukirdusios lūpos

brolis, mano brolis
išsigynęs visų savo kalčių
net gimtosios, jis tyli

jis neturi, kas jį apgintų
bereikšmis jo žvilgsnis
lyg peilis, parengtas dūriui

jis neturi kitos išeities
išeit, atsitiest
jam bus per sunku

sunkus tylos skydas
prislėgs mūsų pečius
sapno teismui įvykus ---

Tikslieji mokslai

Mokykloje mėgau matematiką.
Tiesa, braižydamas trikampius
Ir trapecijų plotus skaičiuodamas
Nė sykio nesu pagalvojęs apie tiesą,
Kad mano gyvenimas
Tėra amžinybės brėžiniai.

Amžinybės, kurios plotas – neapskaičiuojamas.

--

saldi esi, mirtie,
nors nepažįstu tavo skonio

arti esi, mirtie,
nors prasilenkiam nuolat

graži esi, mirtie,
nors šaltas tavo pirmutinis žodis

žiema esi, mirtie,
ruduo, pavasaris, saulėlydžio raudonis

žemai tau lenkiamės, mirtie,
esi mums motina

viena esi, mirtie,
vienintelė, nepakartojama

--

viduramžiais ligas gydydavo dėlėmis
(nors buvo žinoma, kad baisiausiai
serga sielos, ne kūnai)
ir šiandien taip gydausi

tik kas galėtų
išsiurbti mano užnuodytas mintis
tą pulsuojančią
pajuodusių žodžių kraują

jei net mirtis
net mirtis
jam galios neturi

Nereikalinga poema

man nereikia teismo bendruomenės
man nereikia magijos, burtų
man tik reikia vyno, kariuomenės
ir vieno kambario buto

man nereikia „ačiū“, „atleiskite“
ir kitų mandagumo žodžių
aš tik noriu suprasti aistrą
ir išmokti kaip dovanoti ją

man nereikia vairuoti mašiną
ir kartoti kas vakarą „myliu“
aš žinau kas mane kankina
kai elgiuosi kaip Achilas

man nereikia jokios aukštuomenės
nereikia kad pripažintų
man užtektų žmonos ir duonos
namie pagamintos

man nereikia erotinių nuotraukų
aš ir taip visų moterų noriu
paklausti kaip net saliamonus, dovydus
jos nuveda nuodėmėn

man nereikia šaipytis iš dievo
nes tikiu, šventumo esama
jis toks pat baltas kaip sniegas
neprisilietęs vasaros

man nereikia daugiaprasmybių
devynaukščių metaforų žavesio
geriau paprastai – ilgesingas
ir ritmingas rimo diktatas

man nereikia grafčių ant sienų
švarios sienos man gražios
ir gražus kraujas tekantis venomis
o ne iš venų, ir ašaros

man nereikia kino teatrų
ir kitų greito maitinimo įstaigų
kartojų, aš visiškai atviras –
tylos kartais neištveriu

man nereikia kovos meno
aš ir taip kasdieną kovoju
su minčių crescendo ir piano

*Tomas Taškauskas,
M. Katiliškio konkursui, 2012*

su kelionėm laike ir po žmones

man nereikia ir nereikėjo
nežinau, galbūt nereikės jau
ir šių žodžių, nereikia poemos
ją skiriu tiems, kam meluoju